

ΝΤΕΪΝΑ ΣΟΥΑΡΤΣ

ΑΝΑΤΟΜΙΑ

μια ιστορία αγάπης

#1 NYT BEST SELLER
#1 INDIE BEST SELLER

REESE WITHERSPOON
YA BOOK CLUB PICK

ανατομία
για ιστορία αγάπης

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ανατομία: Μια ιστορία αγάπης**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Anatomy: A Love Story

Από τις Εκδόσεις Wednesday Books, Νέα Υόρκη 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dana Schwartz

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λητώ Ανδρέου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kerri Resnick

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Zach Meyer

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Sidley Park, 2022

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5180-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5181-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΤΕΪΝΑ ΣΟΥΑΡΤΣ

ΑΥΑΤΟΜΙΑ

μια ιστορία αγάπης

Μετάφραση: Λιτώ Ανδρέου

*Στον Ίαν,
που έχει την καρδιά μου*

Για να εξετάσουμε τα αίτια της ζωής, πρέπει πρώτα να
συνομιλήσουμε με τον θάνατο.

ΜΕΡΙ ΓΟΥΛΣΤΟΝΚΡΑΦΤ ΣΕΛΕΪ
ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΪΝ

Πρόλογος

Εδιμβούργο, 1817

ΒΙΑΣΟΥ!»

«Σκάβω όσο πιο γρήγορα μπορώ, Ντέιβι...»

«Ε, σκάψε ακόμα πιο γρήγορα!»

Ήταν μια νύχτα σχεδόν αφέγγαρη, κι έτσι ο Ντέιβι, από το νοτισμένο γρασίδι όπου στεκόταν, δεν μπορούσε να δει τον Μανρό να μορφάζει με δυσφορία καθώς ξέθαβε κάτω τον τάφο. Η δουλειά έπαιρνε παραπάνω απ' ό,τι συνήθως – το ξύλινο φτυάρι που είχε καταφέρει να κλέψει ο Μανρό από πίσω από το πανδοχείο στο Φάρμπανκς ήταν μικρότερο από το μεταλλικό με το οποίο είχε ξεκινήσει. Έκανε, όμως, και λιγότερη φασαρία, που ήταν και το σημαντικότερο. Από τότε που προσέλαβαν φύλακα στο Κοιμητήριο Θόρνχιλ για να φρουρεί τα μνήματα, ήταν απαραίτητο να είσαι αθόρυβος. Τρεις φίλους τους τούς είχε ήδη τσακώσει ο φύλακας και αδυνατούσαν να πληρώσουν τα πρόστιμα που τους επιβλήθηκαν. Ο Ντέιβι δεν τους ξαναείδε από τότε στην πιάτσα.

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο Ντέιβι δεν μπορούσε να εντοπίσει τι ακριβώς ήταν αυτό, όμως κάτι ήταν περίεργο απόψε. Ίσως η ατμόσφαιρα. Ο λιπαρός καπνός που αιωρούνταν χαμηλά πάνω από την Παλιά Πόλη του Εδιμβούργου

ήταν πάντα πυκνός – εκείνη η βαριά μυρωδιά τηγανόλαδου και ταμπάκου, μαζί με έναν βλαβερό συνδυασμό ανθρώπινων αποβλήτων και βρομιάς, που είχε στείλει τους έχοντες στα φίνα, νέα κτίρια κάτω στον λόφο, στην άλλη μεριά των Κήπων της Πρίνσεζ Στριτ. Είχε άπνοια απόψε.

Ο Ντέιβι δεν ανέφερε στον Μανρό αυτό το περίεργο προαίσθημα που είχε. Είναι βέβαιο ότι θα τον είχε κοροϊδέψει. *Για νυχτοφύλακες κρατάς τσίλιες, όχι για περίεργα προαισθήματα*, θα του είχε πει ο Μανρό.

Στο βάθος ο Ντέιβι μπορούσε να διακρίνει τη φλόγα ενός κεριού που έκαιγε στο παράθυρο του πρεσβυτέρου πίσω από την εκκλησία. Ο ιερέας ήταν ξύπνιος. Μπορούσε, άραγε, να δει τόσο μακριά μέσα στο σκοτάδι, ώστε να καταλάβει πως υπήρχε κινητικότητα στο κοιμητήριο; Το πιθανότερο ήταν πως όχι, αν όμως αποφάσιζε να βγει για βραδινό περίπατο;

«Δεν μπορείς να κάνεις λίγο πιο γρήγορα;» ψιθύρισε ο Ντέιβι.

Προς απάντησή του ήρθε ο χαρακτηριστικός ήχος του ξύλου που βρίσκει ξύλο. Ο Μανρό είχε φτάσει στο φέρετρο. Και τα δυο αγόρια κράτησαν την ανάσα τους για αυτό που θα επακολουθούσε: ο Μανρό σήκωσε το φτυάρι όσο πιο ψηλά μπορούσε και το κατέβασε με δύναμη. Ο Ντέιβι μόρφασε ακούγοντας το καπάκι να σπάει. Κοντοστάθηκαν περιμένοντας –τον ήχο μιας κραυγής, ενός γαβγίσματος–, αλλά δεν κουνήθηκε φύλλο.

«Πέτα μου το σχοινί!» ψιθύρισε από κάτω ο Μανρό. Ο Ντέιβι έκανε ό,τι του είπε και μέσα σε λίγα λεπτά ο Μανρό είχε δέσει αριστοτεχνικά το σχοινί γύρω από τον λαιμό του πτώματος. «Τώρα τράβα!»

Όσο ο Ντέιβι τραβούσε το σχοινί, ο Μανρό, ακόμα μέσα στον λάκκο, κατηύθυνε το πτώμα έξω από τη μικρή τρύπα στο φέρετρο και πίσω στον επίγειο κόσμο – μια αλλόκοτη, αντίστροφη γέννηση για ένα σώμα που έχει περάσει το κατώφλι του θανάτου. Ο Μανρό αφαίρεσε επιτυχώς τα παπούτσια του πτώματος, όπως αυτό έβγαινε από το φέρετρο, όμως ο Ντέιβι ήταν εκείνος που θα το έγδυne από τα υπόλοιπα ρούχα και θα τα έριχνε πίσω στον τάφο. Η κλοπή πτώματος ήταν ούτως ή άλλως παράνομη, όμως η κλοπή περιουσίας από μνήμα ήταν κακούργημα.

Το πτώμα ήταν θηλυκού γένους, όπως ακριβώς τους είχε πει η Τζανέτ. Η Τζανέτ δούλευε ως κατάσκοπος για όποιον κλέφτη πτωμάτων ή, αλλιώς, «άντρα της ανάστασης»*, όπως τους αποκαλούσαν, πλήρωνε τα περισσότερα την εκάστοτε εβδομάδα, παρακολουθώντας στα κρυφά κηδείες από τόση απόσταση όση χρειαζόταν προκειμένου να διασφαλίσει ότι ο θανών δεν άντεχε οικονομικά την τοποθέτηση ακριβής, πέτρινης ταφόπλακας πάνω από το φέρετρο προς αποτροπή του εγκλήματος που διέπρατταν αυτή τη στιγμή.

«Ούτε κλουβί** ούτε φαμίλια», είχε πει η Τζανέτ, όταν εμφανίστηκε στο διαμέρισμα του Μανρό επί του Πεζόδρομου της Κρεαταγοράς, ξύνοντας τον αυχένα της και ρίχνοντάς του ένα πλατύ χαμόγελο πίσω από το παραπέτασμα των χάλκινων μαλλιών της. Η Τζανέτ δεν ήταν πάνω από δεκατεσσάρων ετών, όμως της έλειπαν ήδη κάμποσα δόντια.

* Στο πρωτότυπο, *resurrection man*. (Σ.τ.Μ.)

** Στο πρωτότυπο, *mortsafe*. Σιδερένια κατασκευή σαν προστατευτικό κλουβί, που χτιζόταν πάνω από τον τάφο προκειμένου να αποτραπεί η κλοπή του πτώματος από τους «επαγγελματίες» του είδους. (Σ.τ.Μ.)

«Η, τέλος πάντων, όχι μπόλικη φαμίλια. Και το φέρετρο έδειχνε φτηνιάρικο. Από πεύκο ή κάτι τέτοιο».

«Μήπως ήταν και έγκυος;» είχε ρωτήσει όλο ελπίδα ο Μανρό, σηκώνοντας τα φρύδια του. Οι γιατροί ήθελαν τόσο πολύ να κάνουν ανατομή σε πτώματα εγκύων, που ήταν διατεθειμένοι να πληρώσουν τα διπλά. Η Τζανέτ κούνησε αρνητικά το κεφάλι της και άπλωσε το χέρι για την πληρωμή της. Κι έτσι, μόλις έπεσε το σκοτάδι, ο Μανρό και ο Ντέιβι ξεκίνησαν με το καροτσάκι, τα φτυάρια και το σχοινί τους.

Ο Ντέιβι απέστρεψε το βλέμμα του, καθώς αφαιρούσε το λεπτό γκριζό φόρεμα από το πτώμα. Ακόμα και στο σκοτάδι ένιωθε τον εαυτό του να κοκκινίζει. Δεν είχε γδύσει ποτέ του ζωντανή γυναίκα, όμως ούτε και ήξερε πόσες φορές είχε βγάλει τα ρούχα μιας γυναίκας που είχε θαφτεί μόλις μία μέρα πριν. Κοίταξε τη μισοκρυμμένη από το χώμα και το σκοτάδι πλάκα: ΠΕΝΕΛΟΠΙ ΧΑΡΚΝΕΣ. Σ' ευχαριστώ για τις οκτώ γκινέες, Πενέλοπι Χάρκνες, σκέφτηκε.

«Πέτα το εδώ!» είπε από κάτω ο Μανρό. Ο Ντέιβι του πέταξε το φόρεμα. Μόλις τα ρούχα της γυναίκας ήταν πίσω στο άδειο φέρετρο, ο Μανρό σκαρφάλωσε έξω από την τρύπα, στο νωπό γρασίδι. «'Ντάξ'», είπε χτυπώντας τις παλάμες του για να φύγει το χώμα. «Έλα να το ξαναγεμίσουμε και να τελειώνουμε». Ο Μανρό δεν είπε τίποτα, όμως κι εκείνος ένιωθε κάτι περίεργο, μια αλλόκοτα ισχυρή ατμόσφαιρα μέσα στην άπνοη νύχτα, που τον δυσκόλευε να πάρει ανάσα. Το κερί στο παράθυρο του πρεσβυτέρου είχε σβήσει.

«Δεν πιστεύεις ότι πέθανε από τον πυρετό, ε;» ψιθύρισε ο Ντέιβι. Το δέρμα της γυναίκας δεν ήταν βλογοκομμένο ή ματωμένο, όμως ήταν αδύνατο να αγνοήσει κανείς τις φή-

μες που κυκλοφορούσαν εκείνες τις μέρες. Αν ο ρωμαϊκός πυρετός* είχε όντως επιστρέψει στο Εδιμβούργο...

«Όχι βέβαια», είπε με σιγουριά ο Μανρό. «Μην είσαι χαζός».

Ο Ντέιβι ξεφύσησε και χαμογέλασε αδύναμα στο σκοτάδι. Ο Μανρό πάντα ήξερε πώς να τον κάνει να αισθάνεται καλύτερα, να διώχνει μακριά τους φόβους του, όταν σκαρφάλωναν στο μυαλό του σαν τρωτικά στους τοίχους.

Τα δυο αγόρια ολοκλήρωσαν σιωπηλά τη δουλειά τους. Ο τάφος ήταν πάλι καλυμμένος με χώμα και αγριόχορτα ακριβώς όπως ήταν και το πρωί, και το πτώμα, κοκαλωμένο από τη νεκρική ακαμψία, βρισκόταν στο καρότσι τους, καλυμμένο με έναν φαιό μανδύα.

Κάτι κινούνταν στις παρυφές του νεκροταφείου, κατά μήκος του πέτρινου τοίχου που διέτρεχε ολόκληρη την ανατολική πλευρά του. Ο Ντέιβι και ο Μανρό το είδαν και οι δυο και γύρισαν απότομα τα κεφάλια τους για να ακολουθήσουν την κίνησή του, όμως μόλις τα μάτια τους συνήθισαν στο σκοτάδι, αυτό εξαφανίστηκε.

«Σκύλος ήταν», είπε ο Μανρό, με περισσότερη σιγουριά απ' όση όντως ένιωθε. «Άντε, πάμε. Οι γιατροί θέλουν να έχουμε επιστρέψει πριν από την αυγή».

Ο Ντέιβι έσπρωχνε το καρότσι και ο Μανρό περπατούσε δίπλα του κρατώντας τη λαβή του φτυαριού του πιο σφιχτά απ' ό,τι συνήθως. Είχαν σχεδόν βγει από το νεκροταφείο, όταν εμφανίστηκαν μπροστά τους τρεις άντρες με κάπες.

«Χαίρετε», είπε ο πρώτος άντρας. Ήταν ο ψηλότερος

* Πρόκειται για μια μορφή ελονοσίας που έπληξε αρχικά τη Ρώμη της Ιταλίας και εξαπλώθηκε ως πανδημία. (Σ.τ.Ε.)

από τους τρεις, ενώ έδειχνε ακόμα ψηλότερος με το ημίψηλο καπέλο που φορούσε.

«Ωραία βραδιά», είπε ο δεύτερος, ένας φαλακρός άντρας, κοντύτερος από τους άλλους.

«Ιδανική για περίπατο», είπε ο τρίτος, του οποίου το κιτρινωμένο χαμόγελο ήταν ορατό κάτω από το μουστάκι του ακόμα και μέσα στο σκοτάδι.

Ο Ντέιβι κατάλαβε ότι δεν ήταν νυχτοφύλακες. Ίσως να ήταν κι εκείνοι κλέφτες πτωμάτων.

Προφανώς και ο Μανρό το ίδιο σκέφτηκε. «Κάντε στην άκρη. Αυτή είναι δικιά μας, βρείτε δικό σας ψοφίμι», είπε μπαίνοντας μπροστά στον Ντέιβι και το καρότσι τους. Η φωνή του έτρεμε ανεπαίσθητα.

Ο Ντέιβι κοίταξε χαμηλά και πρόσεξε ότι οι άντρες φορούσαν φίνα δερμάτινα παπούτσια. Οι κλέφτες πτωμάτων δε φορούσαν τέτοια παπούτσια.

Οι τρεις άντρες γέλασαν σχεδόν ταυτόχρονα. «Έχεις απόλυτο δίκιο», είπε ο κοντύτερος. «Και φυσικά δε θα διανοούμασταν να φωνάξουμε τους νυχτοφύλακες». Πλησίασε ένα βήμα, και ο Ντέιβι είδε ένα κομμάτι σχοινί να ξεπροβάλλει κάτω από το μανίκι της κάπας του.

Μετά όλα έγιναν απίστευτα γρήγορα: οι τρεις άντρες κινήθηκαν καταπάνω τους και ο Μανρό κατάφερε να τους ξεφύγει με ένα σάλτο, συνεχίζοντας να τρέχει σαν τρελός προς την πόλη. «Ντέιβι!» φώναξε, «Ντέιβι, τρέξε!»

Μα ο Ντέιβι είχε παγώσει, μένοντας κοκαλωμένος πίσω από το καρότσι, αναγκασμένος να διστάσει εκείνη τη στιγμή καθώς αμφιταλαντευόταν αν θα εγκαταλείψει την Πενέλοπι Χάρκνες ενώ παρακολουθούσε τον Μανρό να εξαφανίζεται με ταχύτητα μέσα σε κάποιο σοκάκι. Μέχρι να του επιτρέ-

ψουν τα πόδια του να ακολουθήσει τον φίλο του, ήταν πια αργά.

«Σε τσάκωσα», είπε ο ψηλός άντρας με το καπέλο, κλείνοντας στο σαρκώδες χέρι του τον καρπό του Ντέιβι. «Δε θα πονέσει καθόλου». Έβγαλε μια λεπίδα από την τσέπη.

Ο Ντέιβι πάλευε να απελευθερωθεί από τη λαβή του, όμως, όσο κι αν τραβούσε ή έστριβε το χέρι του, ήταν αδύνατον.

Ο άντρας έσυρε απαλά τη λεπίδα κατά μήκος του πήχη του Ντέιβι, αποκαλύπτοντας μια γραμμή πορφουρού αίματος που έμοιαζε σχεδόν μαύρο στο σκοτάδι.

Ο τρόμος δεν άφηγε τον Ντέιβι να φωνάξει. Παρακολουθούσε με μάτια γουρλωμένα, πανικόβλητα, τον φαλακρό να βγάζει ένα φιαλίδιο με κάποια μοβ, παχύρρευστη ουσία. Ο άντρας αφαίρεσε το πώμα και άπλωσε το χέρι του.

Ο άντρας με το καπέλο τοποθέτησε τη μύτη του μαχαιριού του πάνω από το φιαλίδιο, ώσπου μία και μοναδική σταγόνα από το αίμα του Ντέιβι κύλησε μέσα στο υγρό. Το υγρό έγινε σκούρο και μετά άλλαξε, παίρνοντας ένα λαμπερό χρυσαφένιο χρώμα, που φώτισε τα πρόσωπα των τριών αντρών, οι οποίοι χαμογελούσαν τώρα.

«Ωραιοτάτα», είπε αυτός με το μoustάκι.

Την επόμενη μέρα, ενώ έκανε τον πρωινό του περίπατο, ο ιερέας βρήκε ένα εγκαταλειμμένο καρότσι που περιείχε το πτώμα μιας γυναίκας που είχε θάψει μόλις την προηγούμενη. Κούνησε το κεφάλι του. Οι κλέφτες πτωμάτων γίνονταν όλο και πιο τολμηροί σε αυτή την πόλη – και πιο επικίνδυνοι. Πού όδευε αυτή η πόλη;

**Από την Πραγματεία του δρος Μπίτσαμ πάνω στην Ανατομία
ή Η πρόληψη και η θεραπεία των σύγχρονων ασθενειών
(17η έκδοση, 1791), του δρος Ουίλιαμ Ρ. Μπίτσαμ**

Οιοσδήποτε ιατρός επιθυμεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά είτε κάποια ασθένεια είτε έναν απλό οικιακό τραυματισμό πρέπει πρώτα να γνωρίζει ανατομία. Η κατανόηση του ανθρωπίνου σώματος και όλων των δομικών στοιχείων του είναι απαραίτητη για το επάγγελμά μας.

Στην παρούσα πραγματεία θα παρουσιάσω τις βασικές αρχές της ανατομίας που ανακάλυψα έπειτα από δεκαετίες έρευνας και μελετών, σε συνδυασμό με σκίτσα και εικόνες δικού μου σχεδιασμού. Ωστόσο, κανένα σκίτσο και καμία εικόνα δεν μπορεί να υποκαταστήσει την εν τη πράξει, από πρώτο χέρι εμπειρία που αποκτάται από αυτή καθαυτή την ανατομή και ουδείς επίδοξος ιατρός θα μπορέσει ποτέ να προσφέρει ουσιαστικά στο επάγγελμά μας, αν δεν την εκτελέσει πρώτα σε τουλάχιστον δέκα πτώματα, ώστε να μελετήσει τα δομικά στοιχεία τους.

Μολονότι πολλοί συνάδελφοί μου στο Εδιμβούργο μετέρχονται ανόσιες μεθόδους, προσφεύγοντας στις παράνομες υπηρεσίες των επονομαζόμενων «ανδρών της ανάστασης», οι οποίοι κλέβουν τα πτώματα αθών, τα αντικείμενα μελέτης των φοιτητών μου στη Σχολή Ανατομίας που διευθύνω στο Εδιμβούργο είναι πάντα οι ατυχήσαντες και οι ατυχήσασες που οδηγήθηκαν στην αγχόνη και οι οποίοι, σύμφωνα με τη βρετανική νομοθεσία, υποχρεούνται να παράσχουν μία τελευταία υπηρεσία στους συμπατριώτες τους, ως ύστατη εξιλέωση.

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΗΤΑΝ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ, δε χωρούσε αμφιβολία. Ήταν ήδη πεθαμένος όταν τον βρήκε η Χείζελ Σίνετ. Είχε βγει για τον καθημερινό της περίπατο μετά το πρωινό, και ο βάτραχος απλώς κειτόταν εκεί, στο μονοπατάκι του κήπου, ανάσκελα, λες και προσπαθούσε να κάνει ηλιοθεραπεία.

Η Χείζελ δεν πίστευε την τύχη της. Ένας βάτραχος να κείτεται έτσι απλά εκεί. Ένα δώρο. Ένα σημάδι από ψηλά. Γκρίζα σύννεφα βάραιναν τον ουρανό, προμηνύοντας μια βροχή που δεν είχε αρχίσει ακόμα. Με άλλα λόγια: ο καιρός ήταν τέλειος. Οι παρούσες συνθήκες, όμως, δε θα κρατούσαν για πολύ. Και με τις πρώτες σταγόνες της βροχής το πείραμά της θα καταστρεφόταν.

Κρυμμένη πίσω από τους θάμνους της αζαλέας, η Χείζελ κοίταξε γύρω της να δει αν την παρακολουθούσε κανείς (δεν κοιτούσε η μητέρα της από το παράθυρο του υπνοδωματίου της στον δεύτερο όροφο, έτσι;), προτού γονατίσει και τυλίξει τάχα αδιάφορα τον βάτραχο στο μαντίλι της ώστε να τον κρύψει μέσα από το λάστιχο του μεσοφοριού της.

Τα σύννεφα πλησίαζαν. Ο χρόνος ήταν περιορισμένος, οπότε η Χείζελ συντόμευσε τον περίπατό της και έκανε με-

ταβολή ώστε να επιστρέψει γρήγορα στο Κάστρο Χόθορντεν. Θα έμπαινε από την πίσω είσοδο, ώστε να μην την ενοχλήσει κανείς και να μπορέσει να τρυπώσει αμέσως στην κάμαρά της.

Στην κουζίνα επικρατούσε αφόρητη ζέστη όταν μπήκε η Χείζελ βιαστικά, με μακριές τολύπες καπνού να αναδύονται από τη σιδερένια κατσαρόλα στη φωτιά και τη βαριά μυρωδιά του κρεμμυδιού να κολλά σε κάθε επιφάνεια του χώρου. Ένα μισοκομμένο κρεμμύδι ήταν παρατημένο πάνω σε μια τάβλα κοπής. Το κρεμμύδι, η τάβλα και ένα μαχαίρι πεσμένο παραδίπλα στο πάτωμα ήταν όλα πιτσιλισμένα με αίμα. Το βλέμμα της Χείζελ ακολούθησε την κόκκινη γραμμή του αίματος, όπου εντόπισε τη μαγείρισσα καθισμένη σε ένα σκαμνί στη γωνιά της κουζίνας, δίπλα στη φωτιά, να κρατά το χέρι της και να κουνιέται μπρος πίσω μουρμουρίζοντας.

«Ωχ!» αναφώνησε η μαγείρισσα όταν είδε τη Χείζελ. Το ερυθρό πρόσωπό της ήταν μουσκεμένο από δάκρυα και πιο ερυθρό απ' ό,τι συνήθως. Η μαγείρισσα σκούπισε τα μάτια της και σηκώθηκε όρθια, προσπαθώντας να ισιώσει τις φούστες της. «Κυρία, δε σας περίμενα εδώ κάτω. Απλώς... ξεκούραζα τα πονεμένα μου πόδια», είπε και επιχείρησε να κρύψει το χέρι της πίσω από την ποδιά της.

«Μαγείρισσα, αιμορραγείς!» Η Χείζελ άπλωσε το χέρι της, προσκαλώντας τη γυναίκα να τείνει το τραυματισμένο δικό της. Σκέφτηκε φευγαλέα τον βάτραχο γλιτσιασμένο μέσα στο μεσοφύρι της και την επαπειλούμενη καταιγίδα, μα μόνο για μια στιγμή. Έπρεπε να επικεντρωθεί στο παρόν περιστατικό. «Άφησέ με να δω».

Η μαγείρισσα μόρφασε. Το κόψιμο ήταν βαθύ, κατά μήκος της σαρκώδους προεξοχής της ροζιασμένης παλάμης της.

Η Χείζελ σκούπισε τα δικά της χέρια στις φούστες της και μετά σήκωσε το βλέμμα για να προσφέρει στη μαγείρισσα ένα μικρό, καθησυχαστικό χαμόγελο. «Δεν είναι τίποτα. Μέχρι το μεσημέρι θα είσαι περδίκι. Έι, εσύ!» φώναξε η Χείζελ σε μια λαντζέρισσα. «Σούζαν δε σε λένε; Μου φέρνεις μια βελόνα ραψίματος;»

Η συνεσταλμένη υπηρέτρια κατένευσε και έφυγε τρέχοντας.

Η Χείζελ έφερε τη λεκάνη της κουζίνας κοντά στη μαγείρισσα και της υπέδειξε να πλύνει το τραυματισμένο χέρι της και να το σκουπίσει με ένα πιατόπανο. Καθώς το νερό ξέπλενε το αίμα και την καπνιά, το βαθύ τραύμα γινόταν πιο εμφανές. «Ορίστε, δεν είναι και τόσο τρομακτικό άμα φύγει το αίμα», αποφάνθηκε η Χείζελ.

Η Σούζαν επέστρεψε με τη βελόνα. Η Χείζελ την κράτησε στη φωτιά ώσπου να γίνει μαύρη, μετά σήκωσε τη δική της φούστα και τράβηξε μια μακριά, μεταξωτή κλωστή από την καμιζόλα της.

Η μαγείρισσα έβγαλε μια μικρή κραυγή. «Τα φίνα ρούχα σας, κυρία!»

«Έλα, καλέ, μην ακούω σαχλαμάρες! Τίποτα δεν είναι, μαγείρισσα, αλήθεια. Λοιπόν, αυτό μπορεί να τσουξεί λιγάκι. Είσαι καλά;»

Η μαγείρισσα ένευσε καταφατικά. Δουλεύοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε, η Χείζελ γλίστρησε τη βελόνα μέσα στη σκισμένη παλάμη και άρχισε να ράβει σφιχτά την τομή. Η μαγείρισσα πάνιασε κι έκλεισε με δύναμη τα μάτια της.

«Σχεδόν τελειώσαμε... κοντεύουμε... ορίστε, έτοιμη», είπε η Χείζελ, δένοντας τη μεταξωτή κλωστή με έναν όμορφο κόμπο. Έκοψε το νήμα με τα δόντια της. Δεν μπορούσε

παρά να χαμογελάσει επιθεωρώντας το έργο της: μια σειρά από μικροσκοπικά, τακτοποιημένα, ομοιόμορφα ράμματα. Να που τελικά όλη εκείνη η βαρετή εξάσκηση στο κέντημα κατά την παιδική της ηλικία της φάνηκε και κάπου χρήσιμη. Σήκωσε πάλι τις φούστες της –προσεκτικά, ώστε να μην ενοχλήσει τον βάτραχο– και έσκισε μια παχιά κορδέλα υφάσματος από το μεσοφόρι της, προτού η μαγείρισσα προλάβει να φέρει κάποια αντίρρηση ή να φωνάξει σοκαρισμένη από την πρόκληση περαιτέρω ζημιάς στο ρούχο της. Τύλιξε το ύφασμα σφιχτά γύρω από τη φρεσκοραμμένη παλάμη. «Λοιπόν, το βράδυ βγάλε τον επίδεσμο και πλύνε την πληγή. Θα σου φέρω αύριο ένα κατάπλασμα. Και πρόσεχε με το μαχαίρι, μαγείρισσα».

Τα μάτια της μαγείρισσας ήταν ακόμα υγρά, όμως σήκωσε το βλέμμα και χαμογέλασε στη Χείζελ. «Σας ευχαριστώ, κυρία».

Η Χείζελ έφτασε στο υπνοδωμάτιό της χωρίς άλλες συγκινήσεις και έσπευσε στο μπαλκόνι της. Ο ουρανός ήταν ακόμα γκριζός. Δεν είχε βρέξει ακόμα. Ξεφύσησε και έβγαλε τον βάτραχο, ακόμα τυλιγμένο στο μαντίλι, από τις φούστες της. Τον ξετύλιξε και τον άφησε να σωριαστεί με έναν υγρό γδούπο πάνω στην πέτρινη κουπαστή.

Τα αγαπημένα μέρη της Χείζελ στο Χόθορντεν ήταν η βιβλιοθήκη –με την ταπετσαρία σε διάφορες αποχρώσεις του πράσινου, τα δερματόδετα βιβλία και το τζάκι που έκαιγε κάθε απόγευμα– και το μπαλκόνι έξω από το δωμάτιό της, απ' όπου μπορούσε να κοιτάζει το ρυάκι με τις δεντροστοιχίες εκατέρωθεν και να βλέπει μόνο φύση για μίλια. Το υπνοδωμάτιό της βρισκόταν στη νότια πρόσοψη του κάστρου. Δεν μπορούσε να δει τον καπνό που αναδύοταν από

την καρδιά του Εδιμβούργου, μόλις μία ώρα δρόμος προς τον Βορρά, κι έτσι εδώ, σε αυτό το μπαλκόνι, μπορούσε να κάνει ότι είναι μόνη στον κόσμο – ένας εξερευνητής στο κατώφλι του συνόλου της ανθρωπίνης γνώσης, που μαζεύει κουράγιο για να κάνει εκείνο το καθοριστικό βήμα προς τα μπρος.

Το Κάστρο Χόθορντεν ήταν χτισμένο στην πλαγιά ενός γκρεμού, με πέτρινα τείχη καλυμμένα με κισσούς, που ορθώνονταν επιβλητικά πάνω από άγρια σκοτσέζικα δάση, κι ένα λεπτό ρυάκι που η Χείζελ δεν είχε ποτέ καταφέρει να ακολουθήσει μέχρι τέλους, ώστε να μάθει πού φτάνει. Η οικογένειά της από τη μεριά του πατέρα της ζούσε εδώ τουλάχιστον εκατό χρόνια. Η ιστορία των Σίνετ ήταν παντού: στα τείχη και στην καπνιά, στο χορτάρι και στα βρύα που κολλούσαν πάνω στις αρχαίες πέτρες.

Ως αποτέλεσμα των διάφορων μικρών πυρκαγιών που ξεσπούσαν κατά καιρούς στην κουζίνα καθ' όλη τη διάρκεια του 18ου αιώνα, το μεγαλύτερο μέρος του κάστρου χρειάστηκε να χτιστεί εκ νέου πάνω στα χαλάσματά του – τούβλο πάνω σε πέτρα. Τα μόνα απομεινάρια της αρχικής κατασκευής ήταν οι πύλες, στην μπροστινή είσοδο, και ένα παγερό πέτρινο μπουντρούμι στο πλάι του λόφου, που δε θυμόταν κανείς να είχε χρησιμοποιηθεί ποτέ – εκτός από μία φορά ως απειλή, τότε που η κυρία Χέρμπερτς είχε τσακώσει τον Πέρσι να κλέβει πουτίγκα πριν από το τσάι, και μια άλλη στο πλαίσιο στοιχήματος, όταν ο υπηρέτης, ο Τσαρλς, είχε πει ότι θα έμενε κλειδωμένος μέσα για μία μέρα, αλλά δεν είχε αντέξει παραπάνω από μία ώρα.

Τον περισσότερο καιρό η Χείζελ ένιωθε σαν να έμενε μόνη της στο Χόθορντεν. Ο Πέρσι ήταν συνήθως έξω και

έπαιζε ή παρακολουθούσε μαθήματα. Η μητέρα της, ντυμένη ακόμα πένθιμα, σπανίως έβγαινε από την κάμαρά της, περιφερόμενη αθόρυβα στους διαδρόμους σαν μαυροφορεμένο αερικό θανάτου. Καμιά φορά ήταν μοναχικά, όμως συνήθως η Χείζελ ήταν ευγνώμων για αυτή τη μοναξιά. Ειδικά όταν ήθελε να πειραματιστεί.

Ο νεκρός βάτραχος ήταν μικρός και καφετής, στο χρώμα της λάσπης. Τα λεπτά άκρα του, που κρέμονταν άψυχα σαν κούκλας όταν τον σήκωσε από το μονοπατάκι, τώρα ήταν άκαμπτα και δυσάρεστα κολλώδη. Ωστόσο ο βάτραχος ήταν νεκρός και ερχόταν καταιγίδα – οι συνθήκες ήταν τέλειες. Όλα τα κομμάτια του παζλ ήταν στη θέση τους.

Πίσω από μια πέτρα στο μπαλκόνι η Χείζελ έβγαλε τη μασιά του τζακιού και ένα πιρούνι που είχε κρύψει εκεί πριν από εβδομάδες, περιμένοντας να παρουσιαστεί ακριβώς μια τέτοια ευκαιρία. Ο Μπέρναρντ ήταν εξοργιστικά ασαφής όταν τον ρωτούσε τι τύπο μετάλλου είχε χρησιμοποιήσει ο μάγος επιστήμονας στην Ελβετία («Ήταν μπρούντζος; Απλώς πες μου, Μπέρναρντ, τι χρώμα ήταν;» «Σου είπα, δε θυμάμαι!»), κι έτσι η Χείζελ αποφάσισε ότι απλώς θα βολευόταν με ό,τι μεταλλικό αντικείμενο μπορούσε να βουτήξει από το νοικοκυριό χωρίς να το προσέξει κανείς. Η μασιά ήταν από το γραφείο του πατέρα της και ούτε οι υπηρέτες δεν έκαναν πια τον κόπο να μπαίνουν σε αυτό το δωμάτιο τους τελευταίους μήνες, από τότε που ο πατέρας της και το σύνταγμά του αποσπάρθηκαν στην Αγία Ελένη.

Ένα μακρινό μπουμπουνητό αντήχησε κάτω στην κοιλάδα. Είχε έρθει η ώρα. Θα τρύπωνε στον κόσμο μεταξύ ζωής και θανάτου, χρησιμοποιώντας τον ηλεκτρισμό για να ξαναζωντανέψει τη σάρκα. Άλλωστε, και τα θαύματα επι-

στήμη που δεν κατανοεί αρχικά ο άνθρωπος δεν είναι; Και δεν τα καθιστά ακόμα πιο θαυμαστά το γεγονός ότι τα μυστικά του σύμπαντος βρίσκονται εκεί έξω, ότι υπάρχουν κώδικες που μπορεί κανείς να αποκρυπτογραφήσει αν είναι αρκετά έξυπνος ή αρκετά επίμονος;

Η Χείζελ απόθεσε απαλά τη μασιά πλάι στη μια μεριά του βάρταχου και μετά, με ύφος σοβαρό και ευλαβικό, κατέβασε αργά το πιρούνι της κουζίνας στην άλλη μεριά.

Δε συνέβη τίποτα.

Μετακίνησε το πιρούνι και τη μασιά πιο κοντά στον βάρταχο και στη συνέχεια, ανυπόμονα πλέον, τα πλησίασε κι άλλο, ώστε να ακουμπούν το δέρμα του ζώου. Μήπως έπρεπε να... Όχι, όχι, ο Μπέρναρντ θα της το είχε αναφέρει, αν το κεφάλι του καταδίκου ήταν παλουκωμένο σε πάσσαλο. Όταν επέστρεψε από το μεγάλο ταξίδι του, η Χείζελ είχε ένα σωρό ερωτήσεις για εκείνη την επίδειξη που της είχε αναφέρει μόνο φευγαλέα στο γράμμα που είχε στείλει από την Ελβετία, την επίδειξη που είχε πραγματοποιήσει ο γιος του σπουδαίου επιστήμονα Γκαλβίνι. Με τη χρήση ηλεκτρισμού, ο δεύτερος Γκαλβίνι είχε κάνει τα πόδια ενός βάρταχου να χορεύουν και τα μάτια στο κομμένο κεφάλι ενός καταδίκου να ανοιγοκλείσουν σαν να ήταν πάλι ζωντανός.

«Ήταν πραγματικά τρομακτικό», είχε πει ο Μπέρναρντ, φέροντας το φλιτζάνι με το τσάι στα χείλη του και γνέφοντας στον υπηρέτη να του φέρει άλλο ένα μπισκότο πιπερόριζας. «Όμως ταυτοχρόνως και θαυμάσιο, με τον δικό του παράξενο τρόπο, δε βρίσκεις;»

Η Χείζελ όντως το έβρισκε θαυμάσιο. Παρότι ο Μπέρναρντ αρνούταν να το συζητήσει περαιτέρω («Μα, γιατί πρέπει να γίνεσαι τόσο μακάβρια, εξαδέλφη!»), η Χείζελ

σύντομα ανακάλυψε ότι μπορούσε να αναδημιουργεί στο μυαλό της τις λεπτομέρειες της εκάστοτε σκηνής με τόση ευκολία, σαν να ήταν η ίδια παρούσα: τον άντρα με τη ρεντιγκότα να στέκεται στη μικρή ξύλινη σκηνή, τις κόκκινες βελούδινες κουρτίνες πίσω του, βαριές από τη σκόνη. Η Χείζελ μπορούσε να δει τη σειρά από βατραχοπόδαρα να τινάζονται πάνω κάτω σαν χορεύτριες του καν-καν, προτού ο Γκαλβίνι τραβήξει το ύφασμα αποκαλύπτοντας την κεντρική απραξιόν: το κεφάλι ενός άντρα που είχε απαγχονιστεί. Στη φαντασία της Χείζελ ο λαϊμός του είχε κοπεί αρκετά χαμηλά, ώστε να φαίνονται οι μαβιές μελανιές που είχε αφήσει το σχοινί.

Εμείς οι άνθρωποι φοβόμαστε τον θάνατο, φανταζόταν η Χείζελ να λέει ο Γκαλβίνι με βαριά ιταλική προφορά. Ο θάνατος! Απεχθής και τρομερός! Αναπόφευκτος και άλογος! Χορεύουμε προς το μέρος του όπως θα προσεγγίζαμε μια όμορφη γυναίκα (οι Ιταλοί λάτρευαν να μιλούν για όμορφες γυναίκες) κι ο Θάνατος στροβιλίζεται με τη σειρά του προς εμάς, καλώντας μας να τον ακολουθήσουμε, καλώντας μας ξανά και ξανά. Απαξ και διαρραγεί το πέπλο, δεν υπάρχει επιστροφή. Ωστόσο, φίλτατοι, διανύουμε έναν νέο αιώνα.

Σε αυτό το σημείο η Χείζελ τον φανταζόταν να κρατά ψηλά μια μεταλλική ράβδο, όπως ο Άμλετ το κρανίο, μετά να σηκώνει τη δεύτερη ράβδο του και να αφήνει την αστραπή να χορεύει ανάμεσά τους, καθώς το κοινό κοιτά μαγνητισμένο. *Και η ανθρωπότητα θα κατατροπώσει τους νόμους της φύσης!*

Η ανάσα των θεατών κόβεται καθώς τα φώτα της σκηνής αστράφτουν και πετάγεται γκρίζος καπνός από μαρμούτι, για πιο δραματικό εφέ, την ώρα που το κεφάλι του καταδίκου ζωντανεύει.

Ο Μπέρναρντ είχε περιγράψει αυτή τη σκηνή σε μια επιστολή την οποία η Χείζελ είχε διαβάσει τόσο πολλές φορές, που σχεδόν είχε απομνημονεύσει κάθε αράδα: πώς τινάχτηκε το κεφάλι του καταδίκου, όταν οι ράβδοι άγγιξαν τους κροτάφους του, πώς άνοιξαν διάπλατα τα μάτια του. Για μια στιγμή, ίσως και να είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του, να ανοιγόκλεισε τα μάτια του αντικρίζοντας το θέαμα μπροστά του –το κοινό των κυριών με τις συζύγους τους, ντυμένες στην πένα για την περίπτωση, με τα καλύτερά τους γάντια και τα φίνα καπέλα τους– και να τους... είδε πραγματικά. Ο Μπέρναρντ δεν είχε αναφέρει ότι άνοιξε το στόμα του, όμως η Χείζελ φανταζόταν μια μαύρη γλώσσα να κρέμεται, σαν το κεφάλι να είχε βαρεθεί να το περιφέρουν για ακόμα μία παράσταση, για ακόμα μία... λαϊκή απογευματινή, για άλλο ένα κοινό.

Με το τέλος της παράστασης ο Γκαλβίνι θα υποκλινόταν εν μέσω βροντερού χειροκροτήματος από ένα εκστασιασμένο πλήθος που δεν πιστεύει στα μάτια του, και όλοι οι κύριοι θα επέστρεφαν στους πύργους και τις βίλες τους για να ψυχαγωγήσουν τους καλεσμένους τους με τις περιγραφές τους, συνοδεία κρασιού πόρτο.

Ήταν σαν να παρακολουθείς μάγο επί το έργον, είχε γράψει ο Μπέρναρντ. Αν και δεν μπορώ να φανταστώ μάγο να φοράει παντελόνι με τόσο κακή εφαρμογή. Ο Μπέρναρντ είχε επίσης αναφέρει στο γράμμα ότι είχε αγοράσει μια κυνηγητική κάπα αντί τετρακοσίων φράγκων και ότι είχε δει τον πρίγκιπα Φρειδερίκο των Χοεντσόλερν να φορά την ίδια.

Όμως τώρα η Χείζελ στεκόταν εκεί, με τον ηλεκτρισμό βαρύ στην ατμόσφαιρα από πάνω της, τις μεταλλικές ράβδους

εκατέρωθεν του βιάτραχου και, σε αντίθεση με τα αντικείμενα μελέτης του Γκαλβίνι, το δικό της αντικείμενο να παραμένει αδιάφορα, εξοργιστικά, αδιαμφισβήτητα ακίνητο. Η Χείζελ κοίταξε πίσω της. Η κρεβατοκάμαρά της ήταν άδεια – η καμαριέρα της, η Αϊόνα, πάντα ολοκλήρωνε το συμπόζημα προτού τελειώσει το πρωινό. Μπορούσε να ακούσει τις μεταλλικές νότες του πιανοφόρτε να τιτιβίζουν από το δωμάτιο μουσικής όπου έκανε μάθημα ο Πέρσι. Η κυρία Χέρμπερτς ετοίμαζε το μεσημεριανό που θα ανέβαζε στο δωμάτιο της μητέρας, ως συνήθως. Έτρωγε πάντα στο γραφείο της, αντίκρου σε έναν καθρέφτη τυλιγμένο με ένα αραχνοϋφαντο μαύρο ύφασμα.

Η Χείζελ κράτησε την ανάσα της και σήκωσε τη μασιά άλλη μία φορά. Έμενε κάτι που δεν είχε δοκιμάσει ακόμα, αλλά... Η Χείζελ ένιωσε ξαφνικά να ζαλίζεται, το μυαλό της ελαφρύ, σαν κάποιος να το τραβούσε στην κορυφή του κρανίου της με κλωστή. Τα δάχτυλά της έτρεμαν. Προτού προλάβει το σώμα της να ηρεμήσει τον εαυτό του, έμπηξε τη μασιά στην πλάτη του βιάτραχου, διαπερνώντας την κοιλιά του. Η σάρκα τρυπήθηκε ανησυχητικά εύκολα, η μασιά γλίστρησε με άνεση μέσα από το καφετί δέρμα, βγαίνοντας υγρή και γυαλιστερή από την άλλη πλευρά, καλυμμένη με απροσδιόριστα εντόσθια.

«Συγγνώμη», είπε η Χείζελ φωναχτά, νιώθοντας αμέσως μετά ανόητη. Ένας βιάτραχος ήταν μόνο. Ένας νεκρός βιάτραχος. Αν επρόκειτο να γίνει ποτέ χειρουργός, θα έπρεπε αργά ή γρήγορα να τα συνηθίσει αυτά τα πράγματα. Σαν να ήθελε να αποδείξει στον ίδιο της τον εαυτό το σθένος της, στριφογύρισε τη μασιά μπήγοντάς τη λίγο βαθύτερα. «Να», μουρμούρισε. «Καλά να πάθεις».

«Ποιος καλά να πάθει;» Ήταν ο Πέρσι, ο οποίος στεκόταν πίσω της, με μάτια νυσταγμένα και μαλλιά ανακατωμένα, φορώντας μόνο μία κάλτσα. Μέσα στον ενθουσιασμό της δεν είχε παρατηρήσει ότι το πιανοφόρτε είχε σταματήσει να ακούγεται.

Παρότι ο Πέρσι ήταν επτά χρονών, η μητέρα τους ακόμα τον έντυνε σαν αγοράκι με τα μισά του χρόνια, με βαμβακερά πουκαμισάκια διακοσμημένα με μπλε τελειώματα και ανοιχτό γιακά. Η λαίδη Σίνετ τον κανάκευε διαρκώς, σαν ανεκτίμητο και απίστευτα εύθραυστο κρυσταλλάκι. Ήταν κακομαθημένος και εγωιστής, ωστόσο η Χείζελ δεν μπορούσε με τίποτα να του κρατήσει κακία, διότι η αλήθεια ήταν πως τον λυπόταν. Η Χείζελ απολάμβανε μια σπάνια ελευθερία εφόσον η μητέρα τους έπνιγε εκείνον με όλη της την προσοχή, ενώ στον Πέρσι με το ζόρι επιτρεπόταν να βγει από το σπίτι, μην τυχόν και, Θεός φυλάξει, γρατζουνίσει το γόνατό του στο μονοπατάκι του κήπου.

«Όχι, τίποτα», είπε η Χείζελ, γυρνώντας για να κρύψει τον βάτραχο πίσω από τις φούστες της. «Έλα, πήγαινε τώρα. Δεν πρέπει να είσαι στο μάθημά σου;»

«Ο καθηγητής Πόγκλια με άφησε νωρίτερα επειδή ήμουν καλό παιδί», είπε με ένα πλατύ χαμόγελο, αποκαλύπτοντας μια σειρά από μικρά, κοφτερά δόντια. Η Χείζελ εντόπισε ότι έλειπε ένα στην επάνω οδοντοστοιχία. Ο Πέρσι ταλαντεύτηκε μπρος πίσω στις φτέρνες του. «Παίξε μαζί μου. Η μαμάκα λέει ότι πρέπει να κάνεις ό,τι σου λέω».

«Έτσι λέει;» Ο ουρανός είχε αρχίσει να καθαρίζει, μια λωρίδα γαλάζιου διαφαινόταν πέρα στον ορίζοντα. Αν ήταν να πετύχει το εγχείρημα, έπρεπε να γίνει σύντομα. Έπρεπε να γίνει όσο ο ηλεκτρισμός υπήρχε ακόμα στην ατμό-

σφαιρα. «Γιατί δε ζητάς τότε από τη μαμάκα να παίξει μαζί σου;»

«Η μαμάκα είναι βα-ρε-τή», είπε ο Πέρσι τραγουδιστά, αναπηδώντας μια στο ένα πόδι και μια στο άλλο. Τίναξε τις ξανθές μπούκλες του από τα μάτια του. «Αν πάω στο δωμάτιο της μαμάκας, θα μου τσιμπήσει τα μάγουλα και θα με βάλει να απαγγείλω το μάθημα των Λατινικών».

Η Χείζελ αναρωτιόταν αν ο αδελφός τους ο Τζορτζ ήταν έτσι ως παιδί, αν ήταν κλαψιάρης κι αν απαιτούσε τόσο την προσοχή, ώστε να χρειάζεται πάντα έναν μάρτυρα να 'ναι εκεί δίπλα του για να τον χειροκροτεί και να του δίνει ένα φιλάκι κάθε φορά που τελείωνε την ιππασία ή το μάθημα. Ήταν μάλλον απίθανο. Εξάλλου, η μητέρα τους δεν ήταν τόσο φοβισμένη και καταπιεστική τότε.

Ο Τζορτζ ήταν ήσυχος και συνεσταλμένος. Τα χαμόγελά του έμοιαζαν κάθε φορά με μικρά μυστικά που μοιραζόταν μαζί σου από την άλλη άκρη του δωματίου. Ο Πέρσι γνώριζε ήδη από τα επτά του πώς να χρησιμοποιεί τα χαμόγελά του σαν όπλα. Τον θυμόταν, άραγε, τον Τζορτζ ο Πέρσι; Ήταν πολύ μικρός, όταν πέθανε ο αδελφός τους.

Ο Πέρσι αναστέναξε. «Καλά. Θα παίξουμε πειρατές», είπε, λες και έκανε κάποια παραχώρηση, λες και η Χείζελ ήταν αυτή που είχε εισβάλει στο δικό του δωμάτιο και τον είχε παρακαλέσει να παίξουν πειρατές, και τώρα, καλοσυνάτος καθώς ήταν, επιτέλους συμφωνούσε.

Η Χείζελ έκανε έναν μορφασμό απελπισίας.

Ο Πέρσι κατσούφιασε, προτάσσοντας δραματικά το κάτω χείλος. «Αν δεν πεις ναι, θα ουρλιάξω και θα φωνάξω τη μαμάκα και θα σου θυμώσει».

Άλλο ένα σύννεφο μετακινήθηκε. Μια κηλίδα φωτός άρ-

χισε να απλώνεται και να σκαρφαλώνει σιγά σιγά τον ποδόγυρο του φορέματος της Χείζελ, η ζεστασιά του ακόμα πιο έντονη κάτω από τις πολλαπλές στρώσεις της φούστας. «Γιατί δεν πας κάτω στα μαγειρεία να ρωτήσεις τη μαγείρισσα τι ετοιμάζει για το τσάι; Βάζω στοίχημα ότι, αν της το ζητήσεις τώρα, θα σου φτιάξει τα αγαπημένα σου κεκάκια λεμόνι».

Ο Πέρσι αναλογίστηκε την πρόταση. Αγριοκοίταξε τη Χείζελ και ό,τι ήταν αυτό που έκρυβε πίσω από τη φούστα της, αλλά, αφού το σκέφτηκε για μια στιγμή, έκανε μεταβολή κι έφυγε τρέχοντας, αναμφίβολα προς τα στενά σκαλοπάτια, για να πάει ολοταχώς να βασανίσει τη μαγείρισσα και την κυρία Χέρμπερτς. Σωστά είχε υπολογίσει η Χείζελ: δεν υπήρχε περίπτωση το παιχνίδι μαζί της να μπορούσε να ανταγωνιστεί τα κεκάκια λεμόνι.

Δεν της έμενε πολύς χρόνος, όμως, προτού συνεχίσει, έπρεπε να κλειδώσει την πόρτα της. Δε γινόταν να υπάρξουν άλλοι εισβολείς. Μπήκε και γύρισε το βαρύ κλειδί στην κλειδαριά του, ώσπου να ακουστεί το ικανοποιητικό κλικ. Κι έπειτα έσπευσε πίσω στο μπαλκόνι, όπου λίγες σταγόνες βροχής είχαν ήδη προλάβει να πέσουν μέσα στα ελάχιστα δευτερόλεπτα της απουσίας της, λεκιάζοντας τη χορταριασμένη πέτρα με μαύρες κουκκίδες. Αν ήταν να γίνει, έπρεπε να γίνει τώρα.

Σήκωσε ξανά το πιρούνι και το ανέμισε πάνω από κάθε άκρο του βάτραχου σαν σαμάνος. Τίποτα. Μπορεί η επίδειξη που είχε δει ο Μπέρναρντ να ήταν απάτη. Ίσως να μην υπήρχε καν πτώμα, μόνο ένας άντρας που κρυβόταν κάτω από το τραπέζι, με τον λαιμό του να προεξέχει μέσα από μια τρύπα στο ξύλο, μακιγιαρισμένος ειδικά ώστε το δέρμα του

να φαίνεται άχρωμο και άτονο σαν νεκρού. Τι γέλιο θα έριξαν μετά ο ηθοποιός –ο ψεύτης– και ο νεαρός Γκαλβίνι, καθώς θα μετρούσαν τα χαρτονομίσματα που μάζεψαν, μεθώντας μαζί με τους άλλους δευτεροκλασάτους συναδέλφους τους, παστωμένοι με λιπαρό μακιγιάζ...

Και τότε ο βάτραχος κουνήθηκε.

Ώντως κουνήθηκε; Μήπως ήταν παιχνίδισμα του φωτός; Ή κάποιο αεράκι που φύσηξε από την κοιλάδα; Η Χείζελ δεν είχε νιώσει κάτι. Οι φούστες της δεν είχαν θροΐσει. Ανέμισε το πιρούνι πάνω από τον νεκρό, σουβλισμένο βάτραχο, ξανά και ξανά, όλο και πιο γρήγορα, όμως δε συνέβη τίποτε άλλο. Και τότε το συνειδητοποίησε.

Έβγαλε το τεράστιο κλειδί από την τσέπη της και το χαμήλωσε μαλακά προς τον βάτραχο· ο βάτραχος άρχισε να χορεύει. Ο βάτραχος, που μόλις πριν από λίγο κρεμόταν άψυχος στο παλούκι του, τώρα τινάζόταν γεμάτος ενέργεια. Ακόμα είχε θέληση να ζήσει, σαν να προσπαθούσε να δραπετεύσει. Θύμιζε κάτι από παραμύθι, σκέφτηκε η Χείζελ. *Βγάλε με από αυτή τη μασιά, έμοιαζε να λέει, και θα πραγματοποιήσω τρεις ευχές σου!* Ή κάτι από εφιάλη, σαν τις ιστορίες τρόμου σε εκείνα τα φτηνά βιβλιαράκια* που της έδινε καμιά φορά κρυφά ο δάσκαλος του Πέρσι, κλείνοντας της συνωμοτικά το μάτι. Οι νεκροί ξαναζωντανεύουν και γυρεύουν εκδίκηση από τους ζωντανούς.

* Στο πρωτότυπο, *penny-fiction*. Δημοφιλής λογοτεχνική σειρά που γνώριζε άνθηση κατά τον 19ο αιώνα στη Μεγάλη Βρετανία. Με έκταση 8 έως 16 σελίδες, τα βιβλιαράκια αυτά, γνωστά και ως *penny dreadfuls*, κυκλοφορούσαν κάθε εβδομάδα και πωλούνταν προς μία πένα. Η θεματολογία περιστρεφόταν συνήθως γύρω από εγκληματίες, ντετέκτιβ και παραφυσικές οντότητες. (Σ.τ.Μ.)

Δούλευε! Αλλά πώς; Με μαγνητισμό; Το κλειδί είναι καλός αγωγός του ηλεκτρισμού, αυτό ήταν προφανές, αλλά από τι είδους μέταλλο ήταν φτιαγμένο το κλειδί; Θα χρειαζόταν να διεξαγάγει πλήρη έρευνα, να πραγματοποιήσει μια σειρά δοκιμών χρησιμοποιώντας κάθε πιθανό συνδυασμό μετάλλων.

Γεμάτη χαρά τώρα, η Χείζελ συνέχισε να σέρνει το κλειδί κατά μήκος των τριναζόμενων άκρων του βάρραχου. Όμως μέσα σε ένα λεπτό το τίναγμα άρχισε να μειώνεται, ώσπου σταμάτησε εντελώς. Όποιο κι αν ήταν αυτό το μαγικό στοιχείο που υπήρχε στον καιρό, στους χυμούς του βάρραχου, στη μασιά ή στο κλειδί της κρεβατοκάμαρας, είχε πια τελειώσει.

Ο βάρραχος ήταν πάλι ψόφιος, και τώρα, από το άλλο δωμάτιο, η Χείζελ μπορούσε να ακούσει τη μητέρα της να θρηνεί. Θρηνούσε σχεδόν κάθε μέρα από τότε που ο πυρετός πήρε τον Τζορτζ.

**Από την Πραγματεία του δρος Μπίτσαμ πάνω στην Ανατομία
ή Η πρόληψη και η θεραπεία των σύγχρονων ασθενειών
(24η έκδοση, 1816), του δρος Ουίλιαμ Ρ. Μπίτσαμ,
αναθεωρημένη έκδοση του δρος Ουίλιαμ Μπίτσαμ Γ΄**

Τα πρώτα συμπτώματα του ρωμαϊκού πυρετού (*Plaga Romanus*) είναι η εμφάνιση δοθιήνων, κοινώς καλόγερων, στην πλάτη του ασθενούς. Εντός δύο ημερών οι δοθιήνες αρχίζουν να σκάνε, λερώνοντας την πλάτη του ενδύματος του ασθενούς με αίμα (εξού και η ονομασία «ρωμαϊκός πυρετός», από την ομοιότητα των κηλίδων αυτών με πληγές από πολλαπλές μαχαιριές στην πλάτη, όπως στην περιγραφή της δολοφονίας του Ιουλίου Καίσαρα). Άλλα συμπτώματα περιλαμβάνουν μαυρισμένα ούλα, λήθαργο, μειωμένη ούρηση και πόνους. Δημώδεις ονομασίες της ασθένειας: ρωμαϊκή αρρώστια, καλόγεροι, πυρετός του χτίστη, ερυθρός θάνατος. Σχεδόν πάντα θανάσιμος. Ένα ξέσπασμα με επίκεντρο το Εδιμβούργο σημειώθηκε το 1815, στοιχίζοντας τη ζωή σε πέντε χιλιάδες ψυχές.

Παρότι τα ποσοστά επιβίωσης είναι ζοφερά, εκείνοι που τα καταφέρνουν διατηρούν ανοσία. Δεν υφίσταται γνωστή θεραπεία.

ΣΤΗΝ ΑΜΑΞΑ ΚΑΘ' ΟΔΟΝ προς το Άλμοντ Χάους η Χείζελ έτριβε με μανία τα χέρια της, προσπαθώντας μάταια να βγάλει το μαύρο μελάνι από τις κλειδώσεις των δαχτύλων της και κάτω από τα νύχια της. Είχε ξενυχτήσει το προηγούμενο βράδυ αντιγράφοντας σημειώσεις από την παλιά έκδοση του βιβλίου ανατομίας του δόκτορα Μπίτσαμ που είχε ο πατέρας της. Καθ' όλη τη διάρκεια, είχε απλωμένη δίπλα της, πάνω στο γραφείο, τη διαφήμιση εφημερίδας που είχε δει από το παράθυρο της άμαξάς της κολλημένη στην πόρτα μιας μπιραρίας.

«Σταμάτα, σταμάτα!» είχε φωνάξει, χτυπώντας την πόρτα της άμαξας. Είχε πεταχτεί τρέχοντας έξω, είχε ξεκολλήσει τη διαφήμιση από την πόρτα και είχε επιστρέψει στην άμαξα λαχανιασμένη αλλά και τόσο ενθουσιασμένη, που ούτε που την ένοιαζε αν την είχε δει κανείς.

Η διαφήμιση ήταν τώρα διπλωμένη στην τσέπη της φούστας της. Η Χείζελ έχωσε μέσα τα λερωμένα από μελάνι δάχτυλά της, αγγίζοντάς τη για γούρι και παρηγοριά.

Τον Μπέρναρντ δε θα τον πείραζε το μελάνι –η Χείζελ αμφέβαλλε αν θα το παρατηρούσε καν–, τον λόρδο Άλμοντ όμως σίγουρα θα τον πείραζε και, γνωρίζοντας την εμμονή

του με την ευπρέπεια, αναμφίβολα το συμβάν θα μεταφερόταν στη μητέρα της. *Θα επιθυμούσα να μη με εκθέτεις στον θείο σου, Χείζελ, θα της έλεγε ενώ θα έφερνε ένα φλιτζάνι τσάι στα λεπτά της χείλη ή θα περνούσε μια βελονιά στο κέντημά της, με την υπηρέτρια να γεμίζει με ξύλα το τζάκι του πρωινού καθιστικού. Δεν είναι ότι με νοιάζει που επιλέγεις να παρουσιάζεσαι σαν ζητιάνα όταν πηγαίνεις στην πόλη, ωστόσο γνωρίζω ότι θα έχει δυσμενή αντίκτυπο πάνω σου, όταν θα σταλούν οι προσκλήσεις για την επερχόμενη σεζόν.*

Η Χείζελ δεν τολμούσε να φανταστεί πώς θα αντιδρούσαν ο λόρδος Άλμοντ ή η μητέρα της αν ήξεραν για το απόκομμα της εφημερίδας στην τσέπη της, μια διαφήμιση για επίδειξη ανατομίας από τον περίφημο δόκτορα Μπίτσαμ Γ', εγγονό του θρύλου και αναμφίβολα πιο διάσημο εν ζωή χειρουργό στο Εδιμβούργο, αν όχι σε όλο το Ηνωμένο Βασίλειο.

Η Χείζελ σχεδόν έτρεμε από ενθουσιασμό και μόνο στη σκέψη.

ΖΩΝΤΑΝΟ ΥΛΙΚΟ! ΔΩΡΕΑΝ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ!
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΤΟΝ ΔΟΚΤΟΡΑ ΜΠΙΤΣΑΜ,
ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ
ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ,
ΝΑ ΕΚΤΕΛΕΙ ΑΝΑΤΟΜΗ ΚΑΙ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΟ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ
ΜΕΘΟΔΟ ΤΟΥ. ΟΣΟΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ
ΝΑ ΡΩΤΗΣΟΥΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ
ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.
ΩΡΑ 8η ΠΡΩΙΝΗ, ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

Σε τέτοιες εκδηλώσεις ήθελε να παρευρίσκεται η Χέιζελ! Όχι σε ανιαρά γεύματα, με κακόγουστους χήρους και ανυπόφερτες ντεμπιτάντ, ή σε βαρετές, ατελείωτες χοροεσπερίδες. Μόλις η Χέιζελ έγινε δεκαπέντε, η μητέρα της άρχισε να τη στέλνει με το ζόρι στο Λονδίνο για την κοινωνική σεξόν, όπου αναγκαζόταν να στριμώχνεται μέσα σε ένα κρινολίνο σε μέγεθος μικρού καναπέ και να τρέχει από σάλα σε σάλα, στο πλευρό διάφορων αγοριών με δύσσομη αναπνοή.

Θεωρητικά, αυτά τα ταξίδια στο Λονδίνο για τη σεξόν σήμαιναν ότι κάποιο από αυτά τα αγόρια με τη βρομερή αναπνοή θα ερωτευόταν κεραινοβόλα τη Χέιζελ (ή την αξιοσέβαστη προίκα της) και θα την παντρευόταν, αν και όλη η προσπάθεια κρινόταν μάλλον άσκοπη, αφού ήταν προδιαγεγραμμένο ότι θα παντρευόταν τον Μπέρναρντ, διασφαλίζοντας έτσι ότι τόσο ο τίτλος Άλμοντ όσο και η αντίστοιχη περιουσία θα έμεναν στην οικογένεια.

Δεν είχε τίποτα κακό ο Μπέρναρντ, έλεγε στον εαυτό της η Χέιζελ. Ήταν αρκετά καλός, με δέρμα σχετικά καθαρό. Εντάξει, ήταν λίγο βαρετός, αλλά αυτό ίσχυε και για τους υπολοίπους. Ήταν και λιγάκι ματαιόδοξος, τον ένοιαζαν περισσότερο τα ρούχα του από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Όμως ήταν καλός ακροατής. Ήπαιζαν με τη Χέιζελ στις λάσπες απ' όταν ήταν νήπια, κι έτσι δεν περιέμενε από εκείνη να φέρεται σαν εύθραυστη, πορσελάνινη δεσποινίς, όπως έκαναν άλλα κορίτσια του κοινωνικού κύκλου τους.

Ήξερε τη Χέιζελ από τόσο παλιά, που αντιμετώπιζε την επιθυμία της να γίνει χειρουργός σαν απλή ιδιορρυθμία, όχι σαν κάτι σκανδαλώδες. Ένας άντρας στο πλευρό της θα ήταν οπωσδήποτε απαραίτητος για την εγγραφή της στα

μαθήματα, αλλά και για να μπορέσει να δώσει τις Βασιλικές Εξετάσεις των Ιατρών – ακόμα καλύτερα, δε, αν ο άντρας αυτός ήταν ισχυρός και με τίτλο. Η Χείζελ διέτρεξε όλο ελπίδα με τα δάχτυλά της την τσάκιση της διαφήμισης.

Ήταν μια δροσερή φθινοπωρινή μέρα και ο αέρας του Σεπτεμβρίου ήταν τόσο καθαρός όσο μπορούσε να είναι τόσο κοντά στην Παλιά Πόλη του Εδιμβούργου, με εκείνα τα ξύλινα κτίρια στην κορυφή του λόφου στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο σαν στραβά δόντια σε ένα στόμα που εκπνέει αγκομαχώντας τη μαύρη αιθάλη της καθημερινής ζωής. Ο λόρδος και η λαίδη Άλμοντ έμεναν απέναντι από τους Κήπους της Πρίνσες Στριτ –λίγο πιο κάτω στον λόφο, αλλά ένα σύμπαν μακριά από την Παλιά Πόλη–, στη Νέα Πόλη, σε μια εκλεπτυσμένη λευκή μονοκατοικία στην πλατεία Σάροτ, με κολόνες μπροστά και αρκετό χώρο πίσω, ώστε να χωρούν και οι δύο άμαξές τους.

Η Χείζελ δεν είχε καταφέρει τελικά να καθαρίσει το μελάνι από τα χέρια της, έτσι, μόλις έκλεισε πίσω της η πόρτα της άμαξας, έχωσε τα χέρια της στις τσέπες μαζί με το κρυμμένο απόκομμα.

Ο υπηρέτης άνοιξε την πόρτα προτού η Χείζελ προλάβει να χτυπήσει το κουδούνι. Στάλες ιδρώτα διάσχιζαν τον γακά του και η φαλάκρα του γυάλιζε.

Κάτι γινόταν στην κυρίως αίθουσα: υπήρχε έντονη κινητικότητα. Τα μάτια της Χείζελ συνάντησαν αυτά του Σάμιουελ, του βαλέ, ο οποίος πέρασε με ταχύτητα από μπροστά της κουβαλώντας μια άδεια λεκάνη και ένα πανί. Δεν είπε τίποτα, μόνο έκλινε ελαφρώς το κεφάλι σε χαιρετισμό.

Ένας άγνωστος άντρας βρισκόταν παρακεί, ένας ζητιά- νος ντυμένος με κουρέλια στο χρώμα της σκόνης, ο οποίος

καθόταν σε μια απλή ξύλινη καρέκλα που η Χείζελ δεν είχε ξαναδεί, μάλλον ανασυρμένη από τους κοιτώνες των υπηρέτων. Ένας γιατρός με μακρύ πανωφόρι εξετάζε το εσωτερικό του στόματός του.

Ο ζητιάνος έδειχνε να αισθάνεται άβολα στην περιποιημένη έπαυλη. Τα πάντα πάνω του χτυπούσαν στο μάτι, έμοιαζαν παράταιρα. Το πουνκάμισό του ήταν το μοναδικό ασιδέρωτο και ακολλάριστο σε ολόκληρη την αίθουσα, το κεφάλι του το μόνο με αχτένιστα μαλλιά, το πρόσωπό του το μόνο βρόμικο, με έναν δακτύλιο ιδρώτα και μουντζούρας να κηλιδώνει την περιοχή κάτω από το πιγούνι του, εκεί όπου δεν έφτανε να πλυθεί. Ο γιατρός μόρφασε και χτύπησε απαλά το μάγουλο του άντρα: εκείνος έκλεισε υπάκουα το στόμα του.

Ο λόρδος Άλμοντ –ο οποίος καθόταν στην άλλη άκρη της αίθουσας, σε μια φαρδύτερη καρέκλα με μαξιλάρι που είχαν φέρει από την τραπεζαρία– σηκώθηκε, όταν μπήκε η Χείζελ.

«Α, Χείζελ», την καλωσόρισε. «Σου ζητώ συγγνώμη για την κατάσταση του σπιτιού μας σήμερα. Φαντάζομαι ότι ο Μπέρναρντ θα κατέβει οσονούπω. Σάμιουελ, ειδοποίησε τον Μπέρναρντ ότι έχει έρθει η δεσποινίς Σίνετ».

Η Χείζελ απάντησε με μια μικρή, απαιτούμενη υπόκλιση προτού στρέψει πλήρως την προσοχή της στον άγνωστο ζητιάνο. Ήταν, άραγε, κάποιος προστατευόμενος που είχε αναλάβει ο λόρδος Άλμοντ; Αποδέκτης των φιλανθρωπιών της αυτού εξοχότητας; Μήπως ήταν κάποιος που είχε κάνει αίτηση να εργαστεί ως υπηρέτης, αν και η Χείζελ δεν πίστευε ότι ασχολούνταν ο ίδιος ο λόρδος Άλμοντ με τις προσλήψεις. Και γιατί χρειαζόταν ο θεός της να τον εξετάσει γιατρός;

«Είμαστε έτοιμοι να αρχίσουμε;» ρώτησε χαμηλόφωνα ο γιατρός.

Η Χείζελ παρατήρησε πρώτη φορά το πρόσωπό του: ήταν έντονα βλογοιοκομμένο και σημαδεμένο, με βαθιές κόκκινες γραμμές και ουλές. Φορούσε ένα σατέν κάλυμμα στο αριστερό του μάτι, όμως η Χείζελ μπορούσε να διακρίνει το ερυθρό πρήξιμο γύρω από το περίγραμμά του. Τα μαλλιά του ήταν μακριά, ίσια και μαύρα, πιασμένα πίσω στον αυχένα του με μια μαύρη κορδέλα. Στο χέρι του κρατούσε κάτι που έμοιαζε με μεταλλική τανάλια, η οποία αντανakλούσε το φως που έμπαινε στο δωμάτιο από τα παράθυρα του διαδρόμου. Το πανωφόρι του ήταν λερωμένο στα τελειώματα με λεκέδες στο χρώμα της σκουριάς.

Τα μάτια του ζητιάνου ήταν ορθάνοιχτα, αποκαλύπτοντας το λευκό γύρω από τις ίριδες. Είχε τα χέρια του ακουμπισμένα στην ποδιά του και κρατούσε ένα καφετί καπέλο, το οποίο έστυβε μανιωδώς, σαν να ήθελε να το στεγνώσει από το πλύσιμο. Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα έντρομης σιωπής, έγνεψε στον γιατρό, έγειρε πίσω και άνοιξε το στόμα του.

«Ίσως η κυρία...» άρχισε να λέει ο λόρδος Άλμοντ, αλλά προτού προλάβει να αρθρώσει την υπόλοιπη πρόταση, ο γιατρός είχε ήδη ολοκληρώσει τη δουλειά του: είχε εισαγάγει την τανάλια στο στόμα του ζητιάνου και, με μια γρήγορη περιστροφή, είχε τραβήξει έναν γομφίο του με ένα ανατριχιαστικό «κρακ».

Η λεκάνη που είχε φέρει ο Σάμιουελ επιτέλεσε αμέσως τον σκοπό της. Ο ζητιάνος την ακούμπησε κάτω από το σαγόνι του και τη χρησιμοποίησε για να χυθούν μέσα το αίμα και τα σάλια που έτρεξαν από τα χείλη του. Δεν πρόλαβε καν να ουρλιάξει.

Ο γιατρός ρούφηξε τη μύτη του και εξέτασε το δόντι, που ακόμα γυάλιζε από το αίμα. «Γρήγορα», είπε στον λόρδο Άλμοντ. «Πρέπει να δράσουμε όσο το δόντι είναι ακόμα φρέσκο, για να μπορέσουμε να το στερεώσουμε στο σούλο σας».

Ο λόρδος ξάπλωσε υπάκουα και άνοιξε το στόμα του.

Ο γιατρός άπλωσε μια ασημί πάστα στο κάτω μέρος του δοντιού και το σφήνωσε κάπου βαθιά μέσα στο στόμα του λόρδου Άλμοντ με ένα μικρό νυστέρι. Ο ζητιάνος κλαψούριζε σιγανά πίσω τους.

«Λοιπόν», είπε ο γιατρός καθώς τελείωνε το έργο του, «δε θα μασήσετε κρέας για έναν μήνα, εκτός κι αν η μαγειρική σας το κάνει πολύ μαλακό. Μόνο διαφανή αλκοολούχα ποτά και καθόλου ντομάτα».

Ο λόρδος Άλμοντ σηκώθηκε και ίσιωσε τον λαιμοδέτη του. «Βεβαίως, γιατρέ». Έβγαλε από το μπροστινό τσεπάκι του σακακιού του μερικά νομίσματα, τα μέτρησε και τα έδωσε στον ζητιάνο, απλώνοντας το χέρι του όσο πιο μακριά γινόταν. «Νομίζω πως αυτή είναι η τιμή της αγοράς για έναν γομφίο αυτές τις μέρες».

Η Χείζελ σκέφτηκε πως ο λόρδος προσπαθούσε υπερβολικά να κρατήσει απόσταση από έναν άντρα του οποίου το δόντι βρισκόταν τώρα μέσα στο στόμα του. Ο ζητιάνος, με δάκρυα να κυλούν βουβά στα μάγουλά του, έχωσε τα νομίσματα στο πουγκί του κι έφυγε.

«Με συγχωρείς, Χείζελ», απολογήθηκε ξανά ο λόρδος Άλμοντ μόλις έσβησε η ηχώ της πόρτας που έκλεινε, «που σε εξέθεσα σε αυτό το απαίσιο θέαμα. Αν και ο Μπέρναρντ μού έχει αναφέρει ότι τα απολαμβάνεις κάτι τέτοια». Έτριψε το σαγόνι του. «Πραγματικά φοριχτή υπόθεση, ωστόσο

μικρό το τίμημα που πληρώνουμε για την υγεία και την ευημερία μας. Δε νομίζω ότι γνωρίζεις τον αξιότιμο δόκτορα Έντμουντ Στρέιν της Ιατρικής Εταιρείας του Εδιμβούργου; Δόκτωρ Στρέιν, σας παρουσιάζω τη δεσποινίδα Σίνετ, θυγατέρα της αδελφής μου της Λαβίνια».

Ο δόκτωρ Στρέιν γύρισε προς τη Χείζελ και έσκυψε μόνο ανεπαίσθητα το κεφάλι του. Δεν είχε ολοκληρώσει το μάξιμα των εργαλείων του και κρατούσε ακόμα ένα μικρό νυστέρι που έσταζε αίμα.

«Πώς είστε;» είπε η Χείζελ. Ο δόκτωρ Στρέιν δεν αποκρίθηκε. Το καλό του μάτι έπεσε κατευθείαν στα λεκιασμένα από μελάνι χέρια της. Η κοπέλα τα έκρυψε βιαστικά στις φούστες της. Τα ήδη λεπτά χείλη του γιατρού με κάποιον τρόπο έγιναν ακόμα πιο λεπτά.

Όταν επιτέλους ξαναμίλησε, απευθύνθηκε πάλι στον λόρδο Άλμοντ. «Να προσέχετε να μην επιβαρύνετε το δόντι με τη μάζηση, άρχοντά μου». Χωρίς άλλη κουβέντα, πήρε την τσάντα του, έκανε μεταβολή στηριζόμενος πάνω στο τακούνι της μπότας του και βγήκε φουριόζος από την αίθουσα, με το μακρύ μαύρο πανωφόρι του να ανεμίζει πίσω του.

«Φοβάμαι πως υστερεί λίγο σε τρόπους», ψιθύρισε ο λόρδος Άλμοντ μόλις έφυγε ο Στρέιν, «αλλά μου είπαν ότι είναι ο καλύτερος στην πόλη. Προστατευόμενος του σπουδαίου δόκτορα Μπίτσαμ, αν το πιστεύεις, προτού αποβιώσει. Θα μείνεις, φυσικά, για τσάι, φαντάζομαι...»

Είχαν περάσει δύο χρόνια από τότε που ο πατέρας της Χείζελ ανέλαβε το πόστο του στην Αγία Ελένη –ως επικεφαλής των δυνάμεων του Βασιλικού Ναυτικού που είχαν σταλεί εκεί για να επιβλέπουν τη φυλάκιση του Ναπολέοντα– και ο λόρδος Άλμοντ είχε θεωρήσει καθήκον του να

προσέχει την ανιψιά του. Έτσι, η Χείζελ πήγαινε με την άμαξα μία ή και δύο φορές την εβδομάδα στο Εδιμβούργο για τσάι ή φαγητό με τους Άλμοντ, για να καθίσει στο πρωινό καθιστικό και να διαβάσει τα βιβλία του λόρδου Άλμοντ, ή για να συνοδεύσει τον Μπέρναρντ σε κάποια αναπόφευκτη κοινωνική εκδήλωση. Τουλάχιστον στο Άλμοντ Χάους η ανάμνηση του Τζορτζ δεν πλανιόταν βαριά σαν καπνός σε κάθε δωμάτιο όπως στο Κάστρο Χόθορντεν.

Όταν θα παντρευόταν τον Μπέρναρντ και θα γινόταν η νέα λαίδη Άλμοντ, το κεφάλαιο των κακών αναμνήσεων θα έκλεινε μια για πάντα. Θα αποκτούσε νέο όνομα και νέο σπίτι. Θα αποκτούσε νέα ζωή. Θα γινόταν κάποια άλλη, κάποια που η λύπη δε θα μπορούσε να βρει.

«Α, Μπέρναρντ!» είπε ο λόρδος Άλμοντ, όταν εμφανίστηκε ο γιος του στην κορυφή της σκάλας. «Θα γευματίσετε εδώ με τη Χείζελ; Θα ειδοποιήσει ο Σάμιουελ τη μαγείρισσα».

«Να σας πω, θείε», είπε η Χείζελ, «ήλπιζα ο Μπέρναρντ να με συνοδεύσει σε έναν περίπατο».

Ο Μπέρναρντ κατέβηκε με ένα πηδηματάκι το τελευταίο σκαλοπάτι και έτεινε τον αγκώνα του. Όσπου να βγουν οι δυο τους από τη σάλα, οι υπηρέτες είχαν σβήσει όλα τα ίχνη της επέμβασης που είχε εκτελεστεί εκεί μόλις λίγα λεπτά πριν.

Μια γοτθική ιστορία γεμάτη μυστήριο και έρωτα

Η Χείζελ Σίνετ είναι μια νεαρή κοπέλα που επιθυμεί να γίνει χειρουργός περισσότερο απ' ό,τι να παντρευτεί.

Ο Τζακ Κιούρερ είναι ένα κλέφτης πτωμάτων που απλώς προσπαθεί να επιβιώσει σε μια πόλη όπου είναι τραγικά εύκολο να πεθάνεις.

Όταν οι δυο τους γνωρίζονται τυχαία έξω από τη Βασιλική Εταιρεία Ανατόμων Εδιμβούργου, η Χείζελ δε δίνει αρχικά σημασία. Όταν, όμως, τη διώχνουν από τα μαθήματα του φημισμένου χειρουργού Ουίλιαμ Μπίτσαμ επειδή είναι γυναίκα, συνειδητοποιεί ότι η νέα γνωριμία της μπορεί τελικά να της φανεί χρήσιμη. Διότι η Χείζελ έχει κάνει μια συμφωνία με τον δόκτορα Μπίτσαμ: αν καταφέρει να περάσει μόνη της τις εξετάσεις, εκείνος θα της επιτρέψει να συνεχίσει την καριέρα της ως γιατρός. Χωρίς, όμως, την παρακολούθηση των επίσημων μαθημάτων, η Χείζελ θα χρειαστεί κάτι παραπάνω από τα βιβλία της για να περάσει: θα χρειαστεί νεκρά σώματα για να τα μελετήσει.

Για καλή της τύχη, έχει μόλις γνωρίσει κάποιον που τα ξεθάβει για επάγγελμα.

Ο Τζακ, όμως, έχει τα δικά του προβλήματα: παράξενοι άνδρες παραμονεύουν στα νεκροταφεία, οι φίλοι του εξαφανίζονται από τους δρόμους και ο τρομερός ρωμαϊκός πυρετός, που σκότωσε χιλιάδες ανθρώπους μερικά χρόνια πριν, φαίνεται να έχει επιστρέψει δριμύτερος. Κανένας δε δείχνει να νοιάζεται – μόνο η Χείζελ.

Τώρα εκείνη και ο Τζακ πρέπει να συνεργαστούν για να αποκαλύψουν τα μυστικά που κρύβονται όχι μόνο μέσα στους ανώνυμους τάφους, αλλά και στην καρδιά της ίδιας της κοινωνίας του Εδιμβούργου.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-66-5180-0

9 786180 151800

ΚΩΔ. ΜΠΟ.ΣΗΕ: 27701